

DECIZIE

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Iuliana Oprea, Dumitru Visternicean

Victor Burduh, Nina Vascan

examinând recursul declarat de Melinte Plăcintă și firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Ștefănică împotriva lui Melinte Plăcintă, intervenienți accesorii întreprinderea individuală „Cireșar Ștefănică” și firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată cu privire la recunoașterea nulității actului juridic și repunerea părților în poziția inițială,

c o n s t a t ă

La 08 iunie 2015, avocatul Nicolae Leșan a depus cerere de chemare în judecată în numele lui Mihail Ștefănică împotriva lui Melinte Plăcintă cu privire la obligarea transmiterii bunului în proprietate (vol. I, f.d. 5-6).

În motivarea acțiunii menționează că, Melinte Plăcintă i-a eliberat lui Mihail Ștefănică recipisa olografă, conform căreia s-a obligat să transmită în proprietate lui Mihail Ștefănică terenul cu suprafața de 0,13627 ha, în schimbul sumei de 90000euro.

Astfel, în contul terenului de pământ cu suprafața de 0,13627 ha, Mihail Ștefănică a transmis lui Melinte Plăcintă, în perioada 22 aprilie 2008 – 18 iulie 2008, suma de 90 000 de euro, conform următorului grafic: la 22 aprilie 2008 – suma de 8 900 de euro; la 01 mai 2008 – suma de 11 100 de euro; la 15 mai 2008 – suma de 20 000 de euro; la 17 mai 2008 – suma de 30 000 de euro; la 19 iunie 2008 – suma de 8 000 de euro; la 21 iunie 2008 – suma de 7 000 de euro; și la 18 iulie 2008 – suma de 5 000 de euro. Totodată, primirea banilor de Melinte Plăcintă se confirmă prin aceiași recipisă olografă.

Reprezentantul reclamantei relevă că, legalitatea recipisei a fost constatată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014 și încheierea Curții Supreme de Justiție din 14 ianuarie 2015. Prin urmare, Mihail Ștefănică și-a executat obligațiile contractuale și a achitat suma de 90 000 de euro, însă, până la momentul înaintării acțiunii, pârâtul nu și-a onorat obligațiunea de a transmite terenul în proprietate reclamantului.

În acest sens, afirmă că, deoarece în recipisă nu este stabilit termenul transmiterii sectorului de pământ, la 30 ianuarie 2015, a adresat lui Melinte Plăcintă o

notificare, prin care a solicitat executarea obligațiilor contractuale și transmiterea în proprietate a sectorului de pământ cu suprafața de 0,13627 ha, în termen de 7 zile din momentul recepționării notificării, însă, aceasta a rămas nesoluționată.

Solicită obligarea lui Melinte Plăcintă de a transmite în proprietatea lui Mihail Ștefănică sectorul de pământ cu suprafața de 0,13627 ha, conform recipisei olografe întocmite de primul.

La 18 noiembrie 2015, Mihail Ștefănică a depus cerere de modificare a acțiunii, prin care solicită declararea nulității actului juridic, confirmat prin recipisa olografă întocmită de Melinte Plăcintă, conform căreia acesta a primit de la Mihail Ștefănică suma de 90 000 de euro în contul sectorului de pământ cu suprafața de 0,13627 ha; repunerea părților în poziția inițială, cu obligarea lui Melinte Plăcintă să restituie lui Mihail Ștefănică echivalentul în lei moldovenești la data executării hotărârii a sumei de 90 000 de euro; și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 55-58).

În motivarea cererii de modificare a acțiunii menționează că, la 02 noiembrie 2007, firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată (denumirea prescurtată SRL „Flacăra”) a vândut întreprinderii individuale „Cireșar Ștefănică” (denumirea prescurtată ÎI „Cireșar Ștefănică”) clădirea de producere situată peXXXXX, cu suprafața de 301,2 m.p., identificată prin numărul cadastralXXXXX.

Totodată, în vederea exploatării clădirii de producere procurate, proprietarul ÎI „Cireșar Ștefănică” avea nevoie și de terenul aferent acesteia. Așa, Melinte Plăcintă, fiind conștient de faptul că nu este proprietar al terenului aferent și nu poate garanta trecerea dreptului de proprietate asupra acestuia, i-a propus reclamantului să-i înstrăineze, contra sumei de 90 000 euro, o parte din terenul aferent clădirii de producere, procurate de către ÎI „Cireșar Ștefănică”, cu suprafața de 0,13627 ha.

Deopotrivă, Mihail Ștefănică relevă că nu cunoștea despre faptul că Melinte Plăcintă nu este proprietarul acestui teren, precum și faptul că ÎI „Cireșar Ștefănică” în calitate de proprietar al clădirii de producție poate pretinde la încheierea unui contract de arendă a terenului aferent cu ulterioara lui privatizare. Respectiv, a acceptat propunerea lui Melinte Plăcintă de a cumpăra o porțiune din terenul aferent clădirii de producere, achitându-i suma de 90 000 de euro.

Subsecvent, reclamantul invocă faptul că, la 21 iulie 2008, între SRL „Flacăra” și Primăria mun. Chișinău a fost încheiat contractul de arendă funciară nr. 4810/2008 în privința lotului de pământ cu suprafața de 0,397 ha, identificat prin numărul cadastral XXXXX.

Ulterior, la 15 iunie 2009, a fost încheiat un acord adițional la contractul de arendă, prin care s-a convenit asupra subrogării de drept a SRL „Flacăra” cu ÎI „Cireșar Ștefănică”, iar la 13 iulie 2010, între Primăria mun. Chișinău și ÎI „Cireșar Ștefănică” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a terenului aferent, situat peXXXXXX, cu suprafața de 0,397 ha, identificat prin numărul cadastralXXXXX, contractul fiind autentificat notarial și înregistrat la OCT Chișinău la 03 august 2010, sub nr. 0100/10/61759.

În această ordine de idei, reclamantul susține că, la momentul încheierii actului juridic confirmat prin recipisa olografă, Melinte Plăcintă, nefiind proprietar și neavând scopul de a-i transmite bunul în proprietate, s-a obligat să-i vândă sectorul de pământ cu suprafața de 0,13627 ha, amplasat pe XXXXX la prețul de 90 000 de euro, care de fapt nu-i aparținea cu drept de proprietate.

Reclamantul evocă faptul că, de fapt, acest sector de pământ reprezintă un sector din terenul de pământ identificat prin numărul cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,397 ha.

Astfel, la momentul realizării actului juridic de plată a prețului bunului, pârâtul nu s-a conformat prevederilor art. 513 (1) din Cod civil, care statuează că debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Astfel, drept temeiuri de nulitate absolută a actului juridic, reprezentantul reclamantului invocă lipsa cauzei și nerespectarea formei stabilite de lege, deoarece Melinte Plăcintă nu dorea înstrăinarea bunului și nici nu avea posibilitate să o realizeze, pe motiv că nu era proprietar.

Succesiv, reclamantul menționează că, alt temei de nulitate al actului juridic constituie nerespectarea formei autentice. Or, această condiție este obligatorie pentru valabilitatea contractului. Astfel, nerespectarea formei autentice a actului juridic, la fel ca și lipsa cauzei la încheierea actului, atrage nulitatea absolută a acestuia, survenind efectele prevăzute de lege, și anume repunerea părților în poziția inițială.

Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, prin încheierea din 06 iunie 2016 (vol. I, f.d. 199), a atras în proces în calitate de intervenienți accesorii ÎI „Cireșar Ștefănică” și SRL „Flacăra”.

Judecătoria Chișinău (sediul central), prin hotărârea din 04 aprilie 2017 (vol. II, f.d. 58, 64-67 recto-verso), a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a întemeiat soluția adoptată pe dispozițiile art. 195, art. 208 alin. (1), art. 210, art. 211, art. 212 alin. (1), art. 217 alin. (3) din Codul civil.

În consolidarea soluției sale, Judecătoria Chișinău (sediul central) a reținut că, reclamantul invocă existența unui contract de vânzare-cumpărare a unui sector de pământ, care a fost încheiat în forma verbală și se confirmă prin recipisa olografă întocmită de Melinte Plăcintă, însă, prin prisma art. 210-211 din Codul civil, contractul de vânzare-cumpărare a sectorului de pământ, valoarea căruia a fost estimată la suma de 90 000 euro, după cum pretinde reclamantul, urma a fi încheiat în formă scrisă și autentică.

Astfel, în lipsa unui astfel de contract, instanța nu are posibilitatea de a examina existența sau inexistența temeiurilor de nulitate a acestuia, prin prisma argumentelor invocate de reclamant.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 24 octombrie 2017 (vol. II, f.d. 106, 107-117), a admis apelul declarat de Mihail Ștefănică.

A casat hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 04 aprilie 2017 și a emis o hotărâre nouă, prin care:

A admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Ștefănică.

A recunoscut nulitatea actului juridic, confirmat prin recipisa olografă întocmită de Melinte Plăcintă, potrivit căreia acesta a primit de la Mihail Ștefănică suma de 90000 de euro în contul sectorului de pământ cu suprafața de 0,13627 ha, cu repunerea părților în poziția inițială.

L-a obligat pe Melinte Plăcintă să restituie lui Mihail Ștefănică echivalentul în lei moldovenești la data executării hotărârii a sumei de 90 000 de euro.

Instanța de Apel și-a întemeiat soluția adoptată pe dispozițiile art. 195, art. 206 alin. (1), art. 207 alin. (1), art. 208 alin. (1), art. 210, art. 211, art. 212 lit. a), art. 213 alin. (1), art. 216, art. 217 alin. (1) și (3), art. 219 alin. (1) și (2), art. 220 alin. (2),

art.512 alin. (1), art. 514, art. 572 alin. (1), art. 666 alin. (1) și (2), art. 753 alin. (1) din Codul civil și art. 5 alin. (3) lit. c) din Legea nr.1308 din 25 iulie 1997 privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului.

În consolidarea soluției sale, Curtea de Apel Chișinău a reținut că, în speță, recipisa olografă conține semnele constitutive ale unui act juridic, deoarece are subiecți, obiect și conținut. Astfel, la perfectarea recipisei părțile au urmărit un scop, de a crea raporturi juridice civile ce vor da naștere unor drepturi și obligații civile concrete.

Instanța de apel a constatat nulitatea actului juridic încheiat între Melinte Plăcintă și Mihail Ștefănică, pe motiv că nu a fost respectată forma autentică, care este obligatorie în condițiile speței, precum și pe motiv că actul juridic (recipisa olografă) este lipsit de cauză. Or, Melinte Plăcintă cunoștea despre imposibilitatea de a înstrăina bunul, deoarece nu deține dreptul proprietate asupra acestuia.

Astfel, instanța inferioară a conchis că actul juridic (recipisa olografă) încheiat între Melinte Plăcintă și Mihail Ștefănică nu corespunde cerințelor legale, fapt ce impune anularea acestuia, cu repunerea părților în poziția inițială și obligarea lui Melinte Plăcintă să restituie lui Mihail Ștefănică suma de 90 000 de euro.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia suplimentară din 19 decembrie 2017 (vol.II, f.d. 127-130), a admis cererea depusă de Mihail Ștefănică privind emiterea unei decizii suplimentare.

A admis parțial cererea formulată de Mihail Ștefănică privind compensarea cheltuielilor de judecată și a încasat de la Melinte Plăcintă în beneficiul lui Mihail Ștefănică cheltuielile suportate în legătură cu achitarea taxei de stat la depunerea cererii de chemare în judecată și la depunerea cererii de apel, în cuantum de 43 750 de lei.

A încasat de la Melinte Plăcintă în beneficiul lui Mihail Ștefănică cheltuielile de asistență juridică, suportate în legătură cu examinarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel, în cuantum de 25 000 de lei.

În rest, a respins ca neîntemeiată cererea privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

La 24 ianuarie 2018, Melinte Plăcintă și SRL „Flacăra” au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2017, prin care solicită casarea deciziilor recurate, cu menținerea hotărârii primei instanțe sau, după caz, trimiterea cauzei spre rejudecare și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. II, f.d. 136-139).

În motivarea recursului menționează că, instanța de apel, judecând cauza nu a ținut cont de existența unei hotărâri judecătorești irevocabile cu privire la un litigiu între aceleași părți, obiect material al căruia a constituit declararea nulității tranzacției încheiate între Mihail Ștefănică și Melinte Plăcintă și încasarea din contul lui Melinte Plăcintă în folosul lui Mihail Ștefănică suma de 90 000 de euro, achitată pentru procurarea terenului cu suprafața de 0,13627 ha, amplasat XXXXX.

Astfel, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014, devenită irevocabilă în baza încheierilor Curții Supreme de Justiție din 14 ianuarie 2015 și din 03 iunie 2015, s-au respins pretențiile lui Mihail Ștefănică cu privire la declararea nulității tranzacției și încasarea sumei de 90 000 de euro, ca tardive.

Opinează că, sunt eronate concluziile instanței de apel cu privire la nulitatea actului juridic și la presupusa existența a unui contract, or, în speță, nu există însuși actul juridic a cărui nulitate o invocă reclamantul.

Consideră că, recipisa din speță nu poate fi privită ca un veritabil contract, deoarece nu conține informații concrete cu privire la obiectul acestuia, adresa bunului imobil, amplasarea acestuia și numărul cadastral, care este un parametru indispensabil pentru identificarea bunurilor imobile.

Astfel, relevă că recipisa în cauză poate fi tratată maxim drept o intenție viitoare a părților de a se conforma și de a încheia un contract de vânzare-cumpărare.

Reclamantul afirmă faptul că instanța de apel eronat a constatat faptul că, Melinte Plăcintă a primit de la Mihail Ștefănică suma de 90 000 de euro în schimbul unui bun imobil, care nu-l deținea în proprietate. Or, din conținutul recipisei este imposibil de a stabili concret care este bunul imobil vizat. Astfel, conform conținutului recipisei instanța de apel a fost în imposibilitate de a stabili cert care este bunul imobil și cui aparține cu drept de proprietate.

La 01 februarie 2018, Melinte Plăcintă și SRL „Flacăra” au depus cerere de recurs suplimentară împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2017, prin care a invocat suplimentar, instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 123 din Codul de procedură civilă și nu a ținut cont de circumstanțele constatate prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014, or, în condițiile speței aceste circumstanțe sunt obligatorii pentru instanța de judecată și nu se cer a fi dovedite din nou.

Curtea Supremă de Justiție, prin încheierea din 28 martie 2018, a considerat admisibil recursul declarat de Melinte Plăcintă și SRL „Flacăra” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2017.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Melinte Plăcintă și SRL „Flacăra” urmează a fi admis, casată integral decizia Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și decizia suplimentară din 19 decembrie 2017, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din motivele ce succed.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Articolul 444 din Codul de procedură civilă consemnează că, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina/cauza spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Verificând legalitatea deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție vădește că instanța de apel nu a stabilit toate circumstanțele cauzei, a apreciat arbitrar suportul probator cercetat și a interpretat eronat cadrul legal ce guvernează raportul litigios, circumstanțe care au succedat adoptarea unei soluții eronate, astfel încât partea motivată fiind în contradicție cu soluția pronunțată.

În acest sens, analizând memoriul deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 care a format poziția instanței referitor la soluția adoptată, Colegiul atestă că incertitudinea concluziei instanței de apel precum că „din materialele cauzei

rezultă că Melinte Plăcintă la momentul întocmirii procurii nici nu avea posibilitatea de a transmite în proprietate lui Mihail Ștefănică terenul cu suprafața de 0,13627 ha, deoarece nu era proprietarul acestui teren.”.

La capitolul dat, este remarcabil faptul că instanța de apel nu a constatat și nu a identificat care teren urma să-l transmită Melinte Plăcintă lui Mihail Ștefănică, în baza recipisei olografe. Or, conținutul recipisei olografe întocmite de Melinte Plăcintă se rezumă doar la identificarea suprafeței lotului de pământ, în contul căruia primul a primit suma bănească de la Mihail Ștefănică, dar nu și asupra amplasării acestui teren.

Mai mult decât atât, instanța de apel nu a stabilit dacă în cadrul presupuselor raporturi civile născute în baza acestei recipise Melinte Plăcintă apare în fața lui Mihail Ștefănică în calitate de proprietar al terenului cu suprafața de 0,13627 ha sau ca reprezentant al proprietarului.

Astfel, neelucidarea acestor circumstanțe creează impedimente procesului verificării dacă deține sau nu Melinte Plăcintă dreptul de proprietate a terenului cu suprafața de 0,13627 ha.

Subsecvent, reieșind din conținutul echivoc al recipisei, Colegiul constată că instanța de apel nu a stabilit indubitabil ce raporturi urmau să ia naștere între Melinte Plăcintă lui Mihail Ștefănică în baza acesteia (vânzare-cumpărare, arendă, locațiune sublocațiune etc.).

Instanța de recurs opinează că stabilirea raporturilor între recurenți și intimați are un rol important pentru stabilirea atât a circumstanței cu privire la necesitatea deținerii de către Melinte Plăcintă a dreptului de proprietate asupra terenului cu suprafața de 0,13627 ha, cât și la verificarea respectării formei actului juridic civil.

Deopotrivă, instanța de recurs evocă faptul că neelucidarea ultimei circumstanțe face imposibilă stabilirea cadrului legal care guvernează raportul litigios din speță, deoarece fiecare raport juridico-civil este distinct în sine și respectiv pot avea reguli diferite față de forma actului juridic.

Or, conform art. 208 alin. (1) și (2) din Codul civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în scris sau în formă autentică. Forma este o condiție de valabilitate a actului juridic numai în cazurile expres prevăzute de lege.

În această ordine de idei, este reprehensibilă constatarea instanței de apel precum că „recipisa olografă conține semnele constitutive ale unui act juridic: subiect, obiect și conținut”.

La caz, Colegiul reiterează că instanța de apel nu a stabilit indubitabil ce raporturi iau naștere prin această recipisă (vânzare-cumpărare, arendă, locațiune sublocațiune etc.), nu a identificat care este obiectul recipisei (locul amplasării terenului și identificarea după caz prin număr cadastra), precum și nu a stabilit subiecții acestuia, și anume dacă Melinte Plăcintă și Mihail Ștefănică apar în nume propriu sau ca reprezentanți.

În consecvența logicii expuse supra, Colegiul apreciază drept premature concluziile instanței de apel precum că „din conținutul recipisei se constată cu certitudine că aceasta a fost încheiată între Melinte Plăcintă și Mihail Ștefănică, prin care primul s-a obligat să transmită ultimului un teren cu drept de proprietate.” și că „...actul juridic (recipisa olografă) este lipsit de cauză, or, intimatul cunoștea despre imposibilitatea înstrăinării bunului, dat fiind faptul că nu-i aparținea cu drept de proprietate...”.

Instanța de recurs opinează că, neidentificarea obiectului actului juridic, a raporturilor juridice care au luat naștere în urma încheierii acestuia, precum și a subiecților acestuia face imposibilă constatarea intențiilor părților litigante la încheierea actului juridic și verificarea dacă Melinte Plăcintă deține dreptul de proprietate asupra obiectului actului juridic sau nu.

Totodată, având în vedere faptul că instanța de apel nu a stabilit cert raporturile juridico-civile care urmau să ia naștere în baza recipisei olografe, Colegiul este în imposibilitate de a verifica necesitatea intervenirii în speță a instituției restituției.

Succesiv, instanța de recurs consideră că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că, în condițiile speței, recipisa olografă eliberată de Melinte Plăcintă lui Mihail Ștefănică reprezintă o manifestare de voință unilaterală.

Or, în conformitate cu prevederile art. 195 din Codul civil, actul juridic civil este manifestarea de către persoane fizice și juridice a voinței îndreptate spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile.

Aderent, conform articolului 199 din Codul civil, consimțământul este manifestarea, exteriorizată, de voință a persoanei de a încheia un act juridic. Consimțământul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat.

Respectiv, având în vedere că instanța de apel a apreciat actul juridic (recipisa olografă) ca o manifestare de voință de a încheia un contract de vânzare-cumpărare, aceasta nu a ținut cont de faptul că contractul de vânzare-cumpărare, în sensul art.753 din Codul civil, este un contract sinalagmatic, care creează obligații reciproce și interdependente, părțile având și drepturi și obligații. Prin urmare, pentru a fi apreciată ca un veritabil act juridic îndreptat în sensul procurării unui bun imobil, recipisa urma să conțină manifestarea de voință atât a lui Melinte Plăcintă, cât a lui Mihail Ștefănică.

În corolar, Colegiul constată că partea dispozitivă a deciziei instanței de apel este contradictorie atât cu partea motivată, cât și cu suportul probator administrat și cercetat. Astfel, din dispoziția instanței de apel „Se recunoaște nulitatea actului juridic, confirmat prin recipisa olografă, întocmită de Melinte Plăcintă...” rezultă că în speță a constatat nulitatea unui alt act juridic decât recipisa olografă și că acest act juridic s-ar certifica prin recipisa olografă.

În condițiile speței, însă, este indubitabil că părțile litigante nu ar fi prezentat în fața instanței de judecată un alt act juridic, care ar fi subsecvent recipisei olografe sau s-ar confirma prin aceasta. Mai mult decât atât, obiectul material al acțiunii civile dedusă judecății este însăși recipisa olografă întocmită de Melinte Plăcintă și nu un alt act juridic care s-ar confirma prin această recipisă.

Corelând circumstanțele expuse supra, instanța de recurs ajunge la concluzia că hotărârea instanței de apel se bazează pe neelucidarea multiaspectuală a circumstanțelor importante pentru justa soluționare a disensiunii dedusă judecății, neidentificarea cadrului normativ legal ce guvernează raportul litigios, circumstanță ce a generat aplicarea eronată a acestuia și drept consecință adoptarea unei soluții nemotivate.

Imperioasă speței este și jurisprudența CtEDO, care la capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată a statuat în repetate rânduri necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a

arăta motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlande*).

În acest sens se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Dat fiind faptul că instanța de apel a emis o decizie cu încălcarea normelor procedurale, iar lichidarea acestor lacune în cadrul procedurii de examinare în recurs nu este posibilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia necesității admiterii recursului declarat de Melinte Plăcintă și firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată și casării deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentară din 19 decembrie 2017, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând cauza să emită o hotărâre legală și întemeiată cu respectarea normelor de drept material și procedural pertinente speței, precum și cercetarea multiaspectuală a suportului probator.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) și art. 445 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

A admite recursul declarat de Melinte Plăcintă și firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și deciziei suplimentare din 19 decembrie 2017.

A casa integral decizia Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2017 și decizia suplimentară din 19 decembrie 2017 și a trimite cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Ștefănică împotriva lui Melinte Plăcintă, intervenienți accesorii întreprinderea individuală „Cireșar Ștefănică” și firma „Flacăra” societate cu răspundere limitată cu privire la recunoașterea nulității actului juridic și repunerea părților în poziția inițială, spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Visternicean

Victor Burduh

Nina Vascan